

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **JUDr. Ing. J.P.**, proti žalovanému **Policejnímu prezidentu Policie České republiky**, se sídlem Praha, Strojnická 27, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2013, č.j. PPR-1477-6/ČJ-2013-990131,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2013, č.j. PPR-1477-6/ČJ-2013-990131, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.4.2013, č.j. PPR-1477-6/ČJ-2013-990131 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje Policie České republiky (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 17.12.2012, č.j. 3759/2012(dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že dne 31.12.2010 vydal ředitel KŘP Plzeňského kraje rozhodnutí ve věcech služebního poměru č. 4986/2010, kterým je nadále přiznáván osobní příplatek podle § 122 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, (dále jen „zákon o služebním poměru“) ve výši 6000 Kč. Rozhodnutí bylo vydáno na základě nařízení vlády č. 374/2010 Sb., kterým došlo ke změně stupnice základních tarifů. Dne 29.9.2011 pod číslem 6234/2011 bylo vydáno rozhodnutí ředitele KŘP Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru, kterým byl žalobce dne 30.9.2011 vyjmut podle § 34 odst. 2 zákona o služebním poměru ze zálohy pro přechodně nezařazené a dne 1.10.2011 ustanoven podle § 20 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru na služební místo vrchní komisař KŘP Plzeňského kraje, náměstek ředitele krajského ředitelství pro vnější službu, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál s místem služebního působení v Plzni, kde v odstavci 3 je přiznán osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru ve výši 3000 Kč. Z důvodu rušení některým služebním míst na KŘP Plzeňského kraje v Plzni, kdy žalobci bylo dne 24.10.2012 vedoucím odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, plk. M.S. oznámeno, že služební místo v osmé tarifní třídě, které bude na uvedeném odboru zrušeno, je tabulkové místo žalobce, podal žalobce dne 24.10.2012 žádost o převedení na jiné služební místo ve stejné služební hodnosti podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru, organizační jednotku, odbor hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování útvaru KŘP Plzeňského kraje s místem služebního působení v Plzni (místo, kde byl v minulosti služebně zařazen). V požadovaném zařazení žalobce uvedl osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru: 6.000 Kč. Rozhodnutím ředitele KŘP Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru ze dne 17.12.2012, čj. 3759/2012 byl dne 31.12.2012 žalobce odvolán podle § 25 odst. 4 zákona o služebním poměru ze služebního místa vrchní komisař KŘP Plzeňského kraje, náměstek ředitele krajského ředitele pro vnější službu, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál a dnem 1.1.2013 ustanoven podle § 20 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru na služební místo vrchní komisař KŘP Plzeňského kraje, náměstek ředitele krajského ředitelství pro službu kriminální policie a vyšetřování, odbor hospodářské kriminality s místem služebního působení v Plzni, kde v odstavci 2) uvedeného rozhodnutí byla podle § 117 zákona o služebním poměru započtena doba praxe v rozsahu 25 let a 122 dnů a nebyl přiznán podle § 122 zákona o služebním poměru osobní příplatek. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce podle § 190 odst. 1 zákona o služebním poměru dne 27.12.2012 odvolání, které bylo dne 28.1.2013 postoupeno odvolacímu orgánu, policejnímu prezidentovi. Dne 23.1.2013 žalobce podal žádost o doplnění senátu poradní komise policejního prezidenta a doplnil podle § 174 zákona o služebním poměru odvolání ze dne 27.12.2012. Policejní prezident vrchní státní rada plk. Mgr. M. Č. rozhodnutím ze dne 5.4.2013 pod čj. PPR-1477/ČJ 2013-990131 zamítl odvolání žalobce ve věci rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru číslo 3759/2012 ze dne 17.12.2012, kterým nebyl v odstavci 2 uvedeného rozhodnutí od 1.1.2013 při ustanovení na služební místo přiznán osobní příplatek ve výši 3000 Kč. Žalobce dále uvedl, že důvod, proč nebyl žalobci přiznán osobní příplatek podle § 122 zákona o služebním poměru, odůvodnil žalovaný takto: „Osobní příplatek není možno přiznat, neboť popis služební činnosti na systemizovaném služebním místě, na které je jmenovaný tímto rozhodnutím ve věcech služebního poměru v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru ustanoven, je zcela odlišný od jeho původního popisu služebních

činností, které jmenovaný vykonával do 31.12.2012. V daném případě není dostatečně odůvodněn závěr, že výkon služby na novém služebním místě bude jmenovaný od prvopočátku plněn v mimořádném rozsahu a kvalitě, tak, jak vyžaduje ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Stejně odůvodnění použil na straně 3 žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž se zabýval odůvodněním odvolání žalobce. Žalobci byla ke dni 1.10.2011 započítaná praxe v rozsahu 24 let a 30 dnů, kterou získal působením na pracovištích, které se zabývalo vyšetřováním. Ať již to bylo ve funkci vyšetřovatele Městského úřadu vyšetřování v Plzni, od roku 1994 vyšetřovatel Odboru hospodářské kriminality krajského úřadu vyšetřování v Plzni, od roku 1998 byl ustanoven do funkce zástupce vedoucího Odboru hospodářské kriminality krajského úřadu vyšetřování v Plzni. V roce 2002 s sebou přinesla změna trestního řádu i sloučení služby kriminální policie s úřadem vyšetřování, pracoval žalobce jako vedoucí jednoho z oddělení služby kriminální policie a vyšetřování, tehdy Západočeského kraje. Od 1.1.2009 byl ustanoven do funkce vedoucího Odboru hospodářské kriminality služby kriminální policie a vyšetřování Západočeského kraje v Plzni, kde mu byl přiznán podle § 122 zákona o služebním poměru osobní příplatek ve výši 6000 Kč. Služební funkcionář ve svých rozhodnutích (ředitel KŘP Plzeňského kraje a policejní prezident) konstatují stav, který nenastal, vyslovují domněnku, že žalobcem po více jak dvacetileté praxi při vyšetřování hospodářské trestné činnosti nebude výkon služby plněn v mimořádném rozsahu a kvalitě ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ustanovení § 122 Osobní příplatek, odst. 1, zákona o služebním poměru zní: „Osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. Rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno“. Pokud tedy žalovaný nepřiznal žalobci osobní příplatek, měl o odejmutí osobního příplatku zahájit řízení ve věcech služebního poměru podle části dvanácté zákona o služebním poměru, vydat odůvodněné rozhodnutí o odejmutí osobního příplatku, k čemuž však nedošlo. O odejmutí osobního příplatku tak bylo rozhodnuto v rozporu se zákonem o služebním poměru. Ze soudní praxe, např. z judikátu Nejvyššího soudu, sp. zn. 21 Cdo 3488/2006 ze dne 20.12.2007 plyne, že nenároková složka platu se může stát nárokovou, když soud konstatuje, že osobní příplatek jako nenároková složka plat se v důsledku rozhodnutí zaměstnavatele o jeho přiznání a výši stává složkou platu nárokovou.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že z ustanovení § 122 zákona vyplývá, že osobní příplatek je nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu. V daném případě není sporu o tom, že osobní příplatek se jakožto fakultativní složka platu v důsledku rozhodnutí služebního funkcionáře stává složkou platu nárokovou a takto vzniklý nárok na plat lze odebrat pouze v případě, jestliže to umožňuje příslušný právní předpis a pouze budou-li splněny podmínky v něm stanovené. V žalobcově případě se ovšem nejedná o snížení popř. odebrání osobního příplatku, ale o stanovení osobního příplatku na novém služebním místě. Žalobcův služební poměr trval, došlo však ke změně některých jeho prvků. Prvostupňovým rozhodnutím byly žalobci nově stanoveny složky služebního příjmu. Stran osobního příplatku je nutné uvést, že prokazatelně došlo ke změně v předpokladech a podmínkách, za nichž byt osobní příplatek žalobci přiznán. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že popis služební činnosti

žalobce na současném služebním místě, je zcela odlišný od popisu služebních činností, které žalobce vykonával do 31.12.2012. Výše osobního příplatku na žalobcově předchozím pracovišti není pro určení výše osobního příplatku na novém pracovišti rozhodná, stanovená výše vyjadřuje spíše očekávání velmi dobrých výsledků služby. Prvostupňový služební funkcionář může v daném případě provést úvahu o výkonu služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu až po posouzení žalobcem vykonané služby. Žalobcova argumentace, že výše osobního příplatku má reflektovat dosavadní výkon služby i při převedení na jiné služební místo, nemá oporu v ustanovení zákona. V dané věci byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro napadené rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 122 odst. 1 věta druhá zákona o služebním poměru rozhodnutí o přiznání, změně nebo odejmutí osobního příplatku musí být písemně odůvodněno.

Prvoinstanční orgán svým rozhodnutím ze dne ze dne 29.9.2011, č.j. 6234/2011, žalobci „*přiznal osobní příplatek podle § 122 zákona ve výši 3.000 Kč*“.

Pokud chtěl prvoinstanční orgán přiznaný osobní příplatek následně odejmout, bylo jeho povinností, v souladu s ustanovením § 122 odst. 1 věta druhá zákona o služebním poměru, o odejmutí osobního příplatku rozhodnout. Výrok, kterým by byl žalobci osobní příplatek „*odejmut*“ nebo „*nově stanoven ve výši 0 Kč*“ však součástí výroku prvoinstančního rozhodnutí není.

Teprve v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno, že „*osobní příplatek není možno přiznat, neboť popis služební činnosti na systematizovaném služebním místě, na které je jmenovaný tímto rozhodnutím ve věcech služebního poměru v souladu s ustanovením § 25 odst. 1 písm. a) zákona ustanoven, je zcela odlišný od jeho původního popisu služebních činností, které jmenovaný vykonával do 31.12.2012. V daném případě není dostatečně odůvodněn závěr, že výkon služby na novém služebním místě jmenovaný od prvopočátku plněn v mimořádném rozsahu a kvalitě, tak jak vyžaduje ustanovení § 122 odst. 1 zákona*“.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že „*ve věci samotného odvolání proti předmětnému rozhodnutí, kterým nebyl odvolateli přiznán osobní příplatek podle § 122 služebního zákona, odvolací orgán konstatuje, že ředitel krajského ředitelství*

posoudil před jeho vydáním průběh služby odvolatele, vzhledem k popisu služební činnosti na systemizovaném služebním místě, na které je odvolatel napadeným rozhodnutím ustanoven, je zcela odlišný od popisu služebních činností, které odvolatel vykonával do 31.12.2012. Služební funkcionář nemůže předem předpokládat, jak bude odvolatel plnit služební úkoly odlišné od těch, které plnil do převedení na jiné služební místo. Osobní příplatek by měl být dle služebního zákona přiznán, až bude prokázáno, že je služba vykonávána v mimořádné kvalitě nebo v mimořádném rozsahu i na tomto novém místě“.

Podle § 122 odst. 1 věta první zákona o služebním poměru je osobní příplatek nenárokovou složkou služebního příjmu, kterou lze ocenit výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu.

Z právě citovaného ustanovení vyplývá, že osobním příplatkem je oceňován „výkon služby“ v mimořádné kvalitě nebo rozsahu nikoli „výkon služebního místa“ v této kvalitě a rozsahu. Co je nutné rozumět pod pojmem „výkon služby“ pak vymezuje ustanovení § 1 odst. 4 zákona o služebním poměru.

Z tohoto důvodu je nutné dospět k závěru, že toliko změna služebního místa nemůže mít sama o sobě vliv na přiznanou výši osobního příplatku. „Výkon služby“ je pojmem nadřazeným pojmu „výkon služebního místa“, tj. pojmu definovanému v ustanovení § 19 odst. 1 zákona o služebním poměru. Změnou služebního místa tak bez dalšího nedochází ke změně kvality nebo rozsahu výkonu služby. Je-li příslušník v souvislosti s přiznaným osobním ohodnocením kvalifikován jako osoba vykonávající službu v mimořádné kvalitě nebo rozsahu, nepřestává takovou osobou být toliko z toho důvodu, že je ustanoven na jiné služební místo.

Ke stejnému závěru lze dospět i na základě systematiky zákona o služebním poměru. Změny služebního poměru jsou uvedeny v části druhé hlavy II zákona o služebním poměru, zatímco služební příjem a odměna za služební pohotovost, když podle § 113 písm. e) zákona o služebním poměru služební příjem tvoří také osobní příplatek, až v části osmé téhož zákona. Z žádného ustanovení zákona o služebním poměru přitom nevyplývá, že by v případě odvolání příslušníka z dosavadního služebního místa a jeho ustanovení na jiné služební místo automaticky ze zákona docházelo k odnětí již přiznané výše osobního příplatku. Zákon o služebním poměru tak ve své podstatě nestaví do přímé souvislosti „změnu služebního místa“ a „změnu výše osobního příplatku“, naopak vychází z kontinuity přiznané výše osobního příplatku.

Pokud by chtěl správní orgán přesto v souvislosti se změnou služebního místa přistoupit ke změně výše osobního příplatku, nemohl by pro tento účel zvolit kritérium, které v případě žalobce zvolily správní orgány, tj. kritérium „prosté odlišnosti popisu služebních činností na původním a novém služebním místě“.

Je-li pro přiznání osobního příplatku ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 věta první zákona o služebním poměru rozhodný „výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu“, bylo by lze učinit závěr, že výkon služby na jiném služebním místě již nebude umožňovat „výkon

služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu“, resp. v takové kvalitě nebo rozsahu jako na dosavadním služebním místě.

V této souvislosti jistým výkladovým vodítkem pro zvolení správného kritéria může být ustanovení § 112 odst. 3 věta druhá zákona o služebním poměru, podle kterého za stejnou službu nebo službu stejné hodnoty se považuje služba stejné nebo srovnatelné složitosti, odpovědnosti a namáhavosti, která je konána ve stejných nebo srovnatelných podmínkách služby, při stejných nebo srovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při stejné nebo srovnatelné služební výkonnosti a výsledcích ve výkonu služby.

Tedy pokud by s novým služebním místem byla spojena služba *„jiné nebo nesrovnatelné složitosti, jiné odpovědnosti a namáhavosti, vykonávaná v jiných nebo nesrovnatelných podmínkách služby, při jiných nebo nesrovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při jiné nebo nesrovnatelné služební výkonnosti a možných výsledcích ve výkonu služby“* bylo by lze uvažovat o změně výše přiznaného osobního příplatku, tedy o tom, že výkon služby na jiném služebním místě již nebude umožňovat *„výkon služby v mimořádné kvalitě nebo rozsahu“*. Tímto směrem však správní orgány své závěry nevedly.

Dlužno doplnit, že z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl odvolán ze služebního místa *„vrchní komisař“* a ustanoven do služebního místa *„vrchní komisař“*, a to vždy v pozici *„náměstek ředitele KŘ“* pouze s tím rozdílem, že v dosavadním postavení *„pro VS, Odbor služby pro zbraně a bezp. materiál“* a v novém postavení *„pro SKPV, Odbor hospodářské kriminality“*. Proč by nové služební místo mělo být *„jiné nebo nesrovnatelné složitosti, jiné odpovědnosti a namáhavosti, vykonávané v jiných nebo nesrovnatelných podmínkách služby, při jiných nebo nesrovnatelných schopnostech a způsobilosti k výkonu služby, při jiné nebo nesrovnatelné služební výkonnosti a výsledcích ve výkonu služby“* bez dalšího zřejmé není.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci samé plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném

soudním poplatku ve výši 3.000 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 21. května 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová